

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»
ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ №9 (181) 2018 рік

*Патріарх Філарет: Завдання для кожної
людини, особливо християнина
– зробити своє серце люблячим*

9 вересня, у неділю 15-ту після П'ятидесятниці, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звершив Божественну літургію у Володимирському кафедральному соборі м. Києва. Напередодні, 8 вересня ввечері, Предстоятель Київського Патріархату відслужив у соборі Всенічне бдіння. Його Святості співслужили настоятель храму протоієрей Борис Табачек та духовенство кафедрального собору. За Божественною літургією Святійший владика виголосив проповідь на тему Євангельського читання

"В ім'я Отця і Сина, і Святого Духа.

Дорогі браття і сестри!

Тільки що ми прослухали уривок із Євангелія, де один юнак приступив до Ісуса Христа і каже: «Учителю, яка Заповідь найбільша в законі?» І Христос відповів йому яка Заповідь найбільша: «Полюби Господа Бога твого всією твоєю істотою і ближнього твого як самого себе». Коротко, ясно і глибоко.

В чому полягає любов до Бога? Як можна любити те, що ми не бачимо? Можна любити? Можна. Вірити в те, що Він є. Не бачимо, а віримо, що Він є і це є ознака любові до Нього. Другою ознакою любові до Бога є виконання Його Заповідей. Ось кого ми любимо із людей ми їх волю виконуємо? Виконуємо, тому що любимо. Так і тут треба виконувати Заповіді Божі і це буде означати, що ми Бога любимо.

Друга, сказано подібна, а чому подібна, а не рівна? А тому що об'єкт любові різний. Бог всемогутній, незбагнений, люблячий, а людина в порівнянні з Богом горошина на землі і тому наша любов до Бога повинна бути більшою ніж до людини. А як треба любити людину? Теж просто сказав Господь: «Як самого себе». Ось любимо ми самих себе? Любимо. А в чому наша любов до себе виявляється? Ніякої шкоди ми не хочемо принести собі, ні в чому. Ось так треба любити і ближніх, не шкодити їм. Собі робимо добро, так само треба робити добро і ближнім. Але треба звернути увагу, дорогі браття і сестри, любов до Бога є любов і до ближніх є любов, і в той же час любов різноманітна. Ось наприклад діти люблять батьків не так як чоловік і жінка люблять один одного, люблять друзів не так як сторонніх, любимо ворогів, ворогів треба теж любити, але любимо не так як батьків. Любити Батьківщину треба? Треба, але не так як батьків. Тобто бачите, що любов хоч і одна, але різноманітна і любов'ю є співстраждання, бо якщо любові нема, то співстраждати горю людині сторонній не можна, а коли серце любляче, то воно обов'язково буде співстраждати горю і коли ми співстраждаємо, то треба допомагати, але навіть тоді, коли ми не можемо допомогти, а в душі є оце відчуття співстраждання, то і це з точки зору Божественного закону є любов, навіть і коли ви не допомогли, а просто в серці своєму співчували горю людському. І цього вимагає від нас Бог.

Любов виявляється в звершенні добра, не просто християнин повинен боротися з гріхом, не грішити, а повинен навпаки робити добро і тоді це добро буде ніби витіснити із душі зло. Ось хто має любляче серце, то в цьому серці не може поселитися ненависть, бо воно любляче, а в ненависному серці місця любові нема, бо там ненависть. І тому завдання для кожної людини, особливо християнина – це зробити своє серце люблячим. Якщо б ми стали добрими, люблячими, то це означає, що після смерті ми обов'язково будемо в Царстві Небесному. Чому обов'язково? А тому що Царство Небесне, Царство Боже є Царство любові і якщо ти люблячий, то де твоє місце? Серед ненависників, чи серед злих духів? Ні, там тобі місця нема, бо ти люблячий, а твоє місце там де люблять, а люблять в Царстві Божому, в Царстві Небесному. Ось таке значення має любов, тому Господь і сказав, що найбільша Заповідь полюби Господа Бога твого і ближнього твого як самого себе.

Тому нехай Господь дає нам силу, щоб ми любили і Його, і любили ближнього, і успадкували Царство Небесне. Йому слава на віки віків" - сказав Патріарх Філарет.

«Наші добродієцї»

НАПОВНЮЄМО ДОБРОЧИННІСТЬ НАЦІОНАЛЬНИМИ ТРАДИЦІЯМИ

Вже не один рік редакція щомісячника „Бористен” та його релігійного додатку „Наша Церква - Київський Патріархат” слугують таким собі містечком благодійної допомоги з боку української діаспори США та Канади.

Коли московські нелюди розпочали війну на Донбасі, анексували Крим, то більшість з Вас з подвійною енергією взялась допомагати в боротьбі з імперешовіністами. Мисеречно дякуємо Вам за цю підтримку. Нині однією з болючих проблем для всього українського суспільства є реабілітація та лікування постраждалих у зоні АТО захисників нашої Вітчизни, адаптація їх до мирного життя. Не байдужі люди та волонтери в Україні шукають підтримки в проведенні такої роботи. Наш моральний обов'язок допомогти пораненим та демобілізованим військовослужбовцям Збройних сил України, які виконали свій громадянський обов'язок перед державою повернутись у мирне, здорове й повноцінне життя. А тому Ваша підтримка дорогі українці і словом, і ділом сьогодні подвійно важлива. Низький уклін отцю Олексію Лімонченку з Каліфорнії. Ось що він написав у супроводжувальній ноті до своїх щедрих датків:

- На допомогу жертвам в Україні в пам'ять моєї двоюрідної сестри Марії Проценко, яка упокоїлась кілька днів тому в Харкові. Нехай Господь прийме її душу між праведними. Вічний спокій. Так само серечно дякуємо Тетяні Ясинській (Silver Spring, MD), котра сягнула жертвовно кишені на допомогу воякам ЗСУ. А ще приємно зазначити, що наші читачі мають тяглість у жертвовних справах у власних рідинах. Так довгі роки подружжя Григорія та Лідії Білоус (New Hope, PA.) підтримувало усі гуманітарні проекти нашого журналу. На жаль, у засвіти відійшла бл.п. пані Лідія. А ось добру справу тепер продовжує її син Володимир разом з батьком.

Життя неблаганне. Кожного року ми втрачаємо наших читачів через їх природний відхід. Але живуть вони в пам'яті нашої. Найперше живуть своїми добрими ділами. Як то довголітній репрезентант журналу «Бористен» на Заході Іларіон Хейлик. Взимку цього року відлетів він у неземний вирій. Але вдячна згадка про цю людину в серцях багатьох і в Україні, і поза її межами. Бо добро у певній мірі може долати не лише відстань, але й смерть.

Влас. Інформ.

На світлині: Після закінчення панахиди на могилі незабутнього Іларіона Хейлика на цвинтарі у Бавнд - Брук (Нью-Джерзі, США) рідні та близькі разом зі священником УПЦ КП Олексієм Гольчуком. Другий справа наліво Володимир Білоус, котрий з дитячих років знав Іларіона Хейлика ще з еміграції його батьків до Венесуели. І котрий продовжує славні традиції української жертвовності своїх тата і мами.

“Вісті з Єпархії”

Єпископ Симеон та духовенство Дніпра взяли участь у святкових заходах до Дня міста

8 вересня столиця Січеславщини – Дніпро, відсвяткувало День міста. На запрошення влади краю керуючий Дніпропетровською єпархією Преосвященніший Владика Симеон разом з духовенством взяв участь у святкових заходах. Вшановуючи у цей день, за традицією, великого митця та містянина Жана Поля, усі присутні поклали квіти до пам'ятника. Після урочистостей Архієпископ привітав присутніх із святом та побажав їм Божого благословення.

Архієреї Української Церкви звершили Божественну літургію в Єрусалимі

11 вересня, в день пам'яті Усікновення глави пророка, Предтечі і Хрестителя Господнього Іоана, архієпископ Кримський і Сімферопольському Климент, у співслужінні єпископа Ужгородський і Закарпатський Варсонофія та єпископа Васильківського Лаврентія, звершив Божественну літургію в Свято-Благовіщенському храмі міста Єрусалим.

Під час Літургії архієреї соборно молились за Святійших Патріархів Філарета і Варфоломія та за створення в Україні Єдиної Помісної Православної Церкви, а також за захисників Держави нашої, волонтерів та мирних жителів, що проживають на сході України. Цього дня велика кількість паломників причастилась Святих Христових Таїн. По завершенню богослужіння єпископ Варсонофій, звернувся до вірян з повчальним словом на тему свята.

Дорогі браття і сестри в Україні!

**Колонка
Івана
Буртика
(США)**

Перед вами стоїть небуденне важне питання - вибори, від яких залежатиме ваше майбутнє та доля народу й нації. Чому вони будуть так важливі? Бо агресивний сусід, буде уживсти всіх йому доступних засобів, якщо тимчасово не збройним, то брехливо-пропагандивним способом осягнути його ворожих плянів. Майте на увазі, що в Україні аж кишить від сили 5-ої колони, яка у цих виборах буде намагатись задовільнити бажання свого сусіднього спонзора.

Ми всі знаємо, що внутрішня скрита дія, є більше не безпечна, як вояк на фронті. Як можна протиставитись цій силі? Слід уважати коли закінчиться диста зголошень кандитів на президента, старатись пізнати хто вони були раніше, що вони зробили доброго для народу і нашої держави. Далше слідкуйте, кого патріотичні сили

видвигнуть на свого кандидата. Будьте приготовані, що воржі сили будуть ляти найбруднішу воду на патріотичного кандидата, то значить, що він буде найлітшим.

А тоді на вас лежить найважчий обовязок доргі Брати і Сестри, Ви мусите об'єднатись в таку силу, як була в другому Майдані, якої світ не бачив нігде раніше, від якої зі страху, ворги ховались або втікали до свого "хранителя". Об'єднану силу волі народу, жодна сила не може здолати! Отож готуйтесь, об'єднуйтксь в таку виборчу силу, якої сам Путін побоїтсья. Боже борони Вас, щоб ви не рішились не брати участі у виборчму процесі.

“Офіційно”

Заява Прес-центру Київської Патріархії з приводу рішення Синоду РПЦ про розрив молитовного спілкування

14 вересня на своєму позачерговому засіданні Синод Російської Православної Церкви ухвалив рішення припинити молитовне поминання Святійшого Патріарха Варфоломія за богослужінням, припинити співслужіння з ієрархами Константинопольського Патріархату та припинити участь у роботі всіх органів, у яких головами чи співголовами є ієрархи Константинопольського Патріархату. Причиною такого рішення оголошено призначення Вселенським Патріархатом двох Екзархів у Київ в рамках підготовки до надання автокефалії Православній Церкві в Україні.

З благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета Прес-центр Київської Патріархії повідомляє наступне: 1. Київський Патріархат оцінює рішення Синоду РПЦ як безпідставне, не виправдане ані з богословської, ані з історичної, ані з канонічної точки зору.

Припинення молитовного поминання одним Предстоятелем Церкви іншого Предстоятеля Церкви та розрив евхаристійного спілкування між ієрархами може бути виправданий серйозними порушеннями богословського характеру (проповідь та поширення ересі чи іншого лжевчення). Питання церковно-адміністративного характеру (призначення представників Вселенського Патріарха), навіть при наявності заперечень від іншої Церкви, повинно вирішуватися на церковно-адміністративному рівні, а не через розрив єднання у Таїнстві Святої Євхаристії.

Вчинивши так, Московський Патріархат фактично прирівняв зовнішню, мирську сторону життя Церкви, до сутнісної, таємничої сторони, прирівняв питання керівних прав та влади ієрархів - до єдності у Христі. Цим самим було ще раз доведено те, про що наша Церква свідчить багато років: у нинішнього керівництва Московського Патріархату «закрадається, під виглядом священнодіяства, пихатість світської влади» (8 правило III Вселенського собору).

2. Хоча у Московському Патріархаті вважають Україну «своєю канонічною територією», насправді це не так. Вселенський Патріарх ніколи нікому не передавав своїх канонічних прав щодо Київської Митрополії. Привласнення у XVII ст. Російською Православною Церквою влади над Церквою в Україні відбулося не за приписом канонічних правил та є не дійсним, на що вказує згадане вище правило: «...Аби ніхто із богоулюблених єпископів не поширював своєї влади на іншу єпархію, котра раніше ВІД САМОГО ПОЧАТКУ не була під рукою його або його попередників, але якщо хто посягнув і насильно підпорядкував собі якусь єпархію, нехай її поверне, аби не порушувалися правила святих отців: нехай не закрадається, під виглядом священнодіяства, пихатість світської влади. І щоб поступово, непомітно, не втратили тієї свободи, котру дарував нам кров'ю Своєю Господь наш Ісус Христос, Визволитель усіх людей.» Відомо і очевидно, що від часу Оскольдового (середина IX ст.) та

Володимирового (кін. X ст.) хрещення, Русь-Україна мала канонічний та ієрархічний зв'язок зі Вселенським Константинопольським Патріаршим престолом, як зі своєю Церквою-Матір'ю. Відомо і очевидно також, що перший канонічно визнаний Вселенським Православ'ям Предстоятель Московського Патріархату був поставлений Константинопольським Патріархом Єремією II наприкінці XVI ст., тобто на понад шість століть пізніше від часу утворення Київської Митрополії. З цього простого факту ясно, що Київська Митрополія ніколи не була і не могла бути ВІД САМОГО ПОЧАТКУ «під рукою» Московських Патріархів.

Таким чином посилення очільників РПЦ на те, що призначення Екзархів Вселенського Патріархату «порушує канонічну територію» Московського Патріархату є безпідставним. Навпаки, це Московський Патріархат протягом понад 300 років грубо порушує канонічні норми, зокрема 8 правило III Вселенського собору. А тому саме його дії, а не дії Константинопольського Патріархату, підлягають канонічному осудженню.

3. Дотепер одним з головних мотивів для єпископату, духовенства, чернецтва та мирян РПЦ в Україні («УПЦ») зберігати свою підлеглість Московському Патріархату було переконання, що через цю підлеглість вони зберігають єднання з Повнотою Православ'я, з Помісними Православними Церквами. Ми не раз обґрунтовано заперечували такий погляд, однак особливо тепер всі згадані архієреї, духовенство, ченці та черниці і миряни мають усвідомити: залишаючись далі під владою Московського

патріарха вони разом з ним розривають молитовне і евхаристійне єднання зі Вселенським Патріархом, а відтак не зберігають єдність Православ'я, а разом з РПЦ рухаються до повної схизми.

* * *

Висловлюючи підтримку дотеперішнім рішенням і діям Вселенського Патріарха і Константинопольської Матері-Церкви у справі надання автокефалії Православній Церкві в Україні, в тому числі призначенню для цього Екзархів Вселенського Патріарха у Київ, Київський Патріархат засуджує рішення Синоду РПЦ від 14 вересня 2018 р. Наша Церква молитовно бажає Його Святості Вселенському Патріарху Варфоломію та ієрархам Константинопольського Патріархату Божої допомоги у праці з відновлення канонічного порядку в Православ'ї, поставленого під загрозу заявами і вчинками керівництва РПЦ.

Прес-центр Київської Патріархії
14 вересня 2018 р.

«Інтерв'ю»

Патріарх ФІЛАРЕТ: «Ніякого насильства після Томосу не буде, а майно належатиме громадам, як і тепер»

У міру наближення рішення Вселенського Патріарха надати Українській Церкві Томос про автокефалію, особливо після того, як під час святкування 1030-ліття Хрещення Київської Русі-України від Патріарха Варфоломія та його представників прозвучали чіткі заяви, що процес розпочато, і його кінцева мета є автокефалія Церкви в Україні, – хвиля брехливих публікацій, перекручених новин, однотипних коментарів в душі кремлівської пропаганди затопила простори мережі.

Однією з найбільш улюблених тем, на якій спекують російські та про-кремлівські політики, їхні журналісти, а також представники Московського Патріархату – питання церковного майна та його доля після надання Томосу про автокефалію. «Почнеться громадянська війна! Розкольники захоплюватимуть Лавру, ми станемо на її захист, пролеться кров!» – такі заяви тиражуються сотнями.

Тож щоби прояснити на ці питання погляд Київського Патріархату і особисто Предстоятеля, Святійшого Патріарха Філарета, ми звернулися до нього з проханням про коментарі.

- Ваша Святосте! Противники Томосу про автокефалію лякають «громадянською війною», яка нібито станеться після його проголошення. Мовляв, «неканонічні» будуть «захоплювати храми», а «канонічні» будуть за них боротися. Цей аргумент використовується не лише в світських засобах масової інформації, але і у зустрічах з дипломатами, у контактах представників МП із іншими Помісними Церквами.

Чи є щось правдиве у таких заявах? Що буде з храмами і монастирями після Томосу?

- Заяви про «захоплення храмів», про можливість «громадянської війни» через автокефалію – приклад кремлівської дезінформації, брехні, яка є частиною гібридної війни проти України.

Хіба ми забули листи Московського патріарха Кирила до Помісних Церков у серпні 2014 р., де він заявляв, що події на Сході України – це «війна уніатів

та схизматиків проти канонічного православ'я»? Тобто у той час, коли вже відкрито російські війська вдерлися на українську територію – патріарх переконував глав інших Церков, що на Донбасі – не російська агресія, а що греко-католики і прихильники Київського Патріархату воюють з прихильниками Московського Патріархату, що це «релігійна війна». А хіба це правда? –

Ні, це неправда, бо ніякої релігійної війни на Донбасі немає, і громадянської війни немає, і міжнаціональної війни немає – а є російська агресія, окупація, і весь світ, окрім Росії як агресора та кількох її союзників, визнає це.

Так само Московський Патріархат всюди заявляє про «гоніння» на нього в Україні. Це – теж брехня. Я служив Церкві у час, коли справді були гоніння, добре пам'ятаю як при Хрущові закривалися храми, монастирі, який тиск був на Церкву. Нічого подібного в Україні немає – навпаки, зараз всі Церкви і релігійні організації мають таку свободу для своєї діяльності, якої вони не мали за всі минулі століття.

Чому ж представники МП говорять про «гоніння»? Тому що, по-перше, вони звикли, особливо за часів президентства В. Януковича, що держава їм у всьому сприяє, має до них особливе ставлення. А тепер, коли це припинилося, і ставлення вже рівне, як визначено законами, – їм здається, що це «гоніння».

По-друге, заявляти про «гоніння» їх спонукає Москва, якій вигідно подавати ці заяви як привід до втручання в українські справи. Росія завжди так діяла – для того щоб просувати свої інтереси, вона прикривала власну агресію «захистом». Послухайте їх – вони ж заявляють, що завжди лише «оборонялися» і ні на кого не нападали. Але як же тоді сталося, що з маленького Московського князівства, меншого, ніж нинішня область, ця держава виросла до розмірів аж 1/6 частини суші? Обороняючись?

І Україну Москва завойовувала під приводом «захисту». У 17 столітті вона «захищала православних», сто років тому більшовики окупували

Україну, «захищаючи трудящих». У 2014 році Росія розпочала війну проти України, щоб «захищати» російськомовних і Московський Патріархат. Тож для виправдання агресії їй і потрібні заяви про «гоніння». А МП в Україні їм надає такий привід.

Зверніть увагу, що говорячи всюди про «гоніння» в Україні, Московський Патріархат ніколи нічого не сказав про справжні гоніння, які є в окупованому Криму, які є на окупованих частинах Донбасу. Вони критикують тільки Україну, а Росію, як агресора, вони не зачіпають і навіть не визнають, що вона – агресор. І терористів на Донбасі за гоніння вони не критикують – бо ті їм сприяють, а всі інші конфесії та Церкви – утискають.

Що стосується храмів, іншого церковного майна. Тут теж відбувається маніпуляція фактами, поширюється неправда, коли прихильники МП кажуть, що нібито «Київський Патріархат захоплює храми Московського Патріархату». Це не можливо в принципі!

Чому не можливо? Тому, що немає «храмів Київського Патріархату» чи «храмів Московського Патріархату». За українськими законами всі храми і майно належать громадам – чи на правах власності, чи на правах користування, чи на правах оренди. Громадам – тобто парафіям, монастирям, духовним навчальним закладам. Не Церкві як такій, а конкретним громадам, конкретним спільнотам віруючих. А ось вже ці громади, ці спільноти, добровільно входять до структури того чи іншого Патріархату, через підпорядкування певному релігійному центру.

В Законі про свободу совісті записано, в статті 8, що кожна громада може вільно обирати центр свого підпорядкування і змінювати його. Чому так записано? Тому що це – частина загального міжнародно встановленого права на свободу совісті, релігії та віросповідання. В чому полягає це право? В тому, що кожна людина має свободу мати віру чи переконання, сповідувати їх особисто і колективно, приватно і публічно, а також змінювати. Тобто є три аспекти цього права, і право змінювати свої погляди – це теж частина права на свободу релігії!

Якщо людина раніше вважала, що Київський Патріархат «неправильний», а Московський – «правильний», а потім зрозуміла, що це не так, і вирішила належати до Київського Патріархату – має

вона на це право чи ні? Має! А якщо це не одна людина, а десять, сто, п'ятсот? Якщо це вся релігійна громада місцева, парафія, або більша її частина – мають вони право вирішити вийти зі складу МП і приєднатися до Київського Патріархату? Мають! Бо це гарантує їм закон і права людини.

А як же тоді бути з майном? Адже, як сказано раніше, майно належить громаді – не Церкві в цілому, не релігійному центру, а громаді. За законом громада розпоряджається своїм майном. І якщо громада вирішила вийти з одного Патріархату і увійти до іншого – то майно вона зберігає за собою. Бо це її майно, а не Патріархату!

Наша позиція така: якщо більше, як дві третини громади вирішили на загальних своїх зборах, що треба перейти з одного Патріархату до іншого – то майно громада зберігає за собою, а меншість має право збудувати собі інший храм чи обладнати приміщення. Якщо вирішила проста більшість, не дві третини, тоді потрібно проводити почергове богослужіння, щоб мали право користуватися храмом обидві частини колишньої однієї громади – і більшість, і меншість.

Ми вважаємо, що це справедливо. А в Московському Патріархаті вважають, що незалежно від того, яке є рішення громади, якщо є хоча б 10 чоловік, які хочуть лишитися в МП – то храм має належати їм, оцим десяти, а всі решта, часто кілька сотень – нехай ідуть собі геть. І на цій основі провокують конфлікт, привозять «тітушок» так званих, привозять своїх прихильників з інших місць, які не належать до громади, підкупають суддів, кричать про «захоплення» – все роблять для того, щоби не допустити перехід

своїх громад у Київський Патріархат. Але такі дії МП – це не захист свободи совісті та прав людини, а захист «кріпосного права», де МП – як барін, а віруючі – як кріпаки.

Все це я розповідаю для того, щоб показати, який погляд є у нашої Церкви зараз і як ми бачимо ситуацію після Томосу.

Бо якщо зараз переходять до нас десятки парафій, то після Томосу переходити будуть тисячі. Чому так? Бо зараз для тих, хто в МП, наша Церква – «не визнана, неканонічна». А після Томосу вона вже стане і визнаною, і для них «канонічною». Тому якщо зараз вони бояться переходити, щоби не стати «неканонічними», то після Томосу вони перестануть боятися.

Ніякого насильства після Томосу не буде, а майно належатиме громадам, як і тепер. Перед святкуванням наш Синод на засіданні прийняв Послання, в якому сказано: «Ми категорично відкидаємо усі звинувачення супротивників у тому, що Томос про автокефалію спричинить протистояння чи навіть кровопролиття. Навпаки – тільки через утвердження єдиної Помісної Православної Церкви в Україні можливо і подолати церковне розділення, і досягнути суспільного миру». Також там сказано: «Звершити це можливо лише шляхом Богом заповіданих любові та миру, без насильства».

І це не просто наші слова – це наше переконання. Тому що наша мета – не храми, не майно, а єдність віруючих.

Майно можна забрати силою – але це є шлях до розбрату, до посилення ворожнечі. А коли віруючі добровільно усвідомлять, що краще належати до Української Церкви, а не до Московської, служити благу свого народу, а не бути використаними як інструмент Кремля для агресії проти Української

держави – от тоді вони об'єднаються і це об'єднання справді буде міцним.

От для Московського Патріархату важливе майно, бо вони думають, що коли контролюватимуть храми, то впливатимуть і на віруючих. А наш погляд протилежний – ми хочемо єдності віруючих, а коли буде така єдність, добровільна, усвідомлена – тоді і майнові всі питання вирішаться самі собою, мирно і без конфліктів.

- Зрозуміло. А що ж тоді можна сказати про Лаври? Адже це – особливо болюче питання, і боротьбою за Лаври – Києво-Печерську і Почаївську – представники і прихильники МП, як і сама Росія, лякають і суспільство, і Помісні Церкви. Мовляв, «буде кровопролиття».

- Чому лякають? Тому що знають, який вплив мають ці святині на віруючий народ. І усвідомлюючи, що після Томосу багато парафій, цілі єпархії, відійдуть від МП, вони сподіваються, що через контроль над Лаврами вони рано чи пізно повернуть собі вплив на Церкву в Україні.

Бо подивіться на дії нинішнього керівництва МП в Україні – воно діє і робить все так, як діє людина, яка терпить тимчасові труднощі, але переконана, що це – недовго, що скоро все зміниться так, як вона цього чекає. Чого чекають керівники МП? Вони чекають, що ситуація зміниться на таку, яка була для них при владі Януковича. Тобто вони переконані, що проросійські сили знову опиняться при владі в Україні, що вони їм будуть благоволити, виконувати всі їхні прохання, а всі інші конфесії, особливо Київський Патріархат – будуть ніби «другого сорту». Я точно знаю, як вони переконують одне одного – наводять

приклад «Помаранчевої революції». Мовляв, тоді Ющенко теж переміг, а потім Янукович прийшов до влади, і не лише до влади, а переміг на виборах і став Президентом. І тепер вони чекають того ж – що на виборах переможуть ті сили, які підтримує Кремль, і які самі підтримують Москву. І не просто чекають – але самі їх підтримують усіма силами.

Якби керівники МП зрозуміли, що Україна ніколи не повернеться до тих відносин з Росією, які були до 2014 р. – тоді б вони думали про діалог. Про діалог з нашою Церквою, про діалог з суспільством. А всі бачать, що ніякого діалогу ні з нами, ні з суспільством це керівництво МП в Україні вести не хоче. Бо чекають перемоги «своїх», тих, хто їм організовує і фінансує «хресні ходи», трансляції, платить за суди, платить журналістам за поширення брехні, тощо.

В цьому відмінність їхньої позиції від позиції покійного митрополита Володимира (Сабодана). Бо він сюди був призначений у 1992 р., як ставленик Москви, і спочатку діяв так само, як і нинішні керівники діють. Але з часом, як українець, він зрозумів, що Україна справді стала незалежною державою, що вона відокремилася від Росії. А тому став дбати про діалог, про зменшення ворожнечі. І всі бачили, як після 2007 року змінилася його позиція – розпочалися контакти між нашими Церквами, зменшилося протистояння. Якби він не захворів і не помер – можливо зараз ми би говорили про зовсім іншу ситуацію в Україні. Але сталося те, що сталося, і до влади в МП прийшло керівництво, яке вірить в «руській мір», і для яких Україна – це лише частина «Святої Русі», а українці – «частина російського народу».

Вони вже за ці місяці переконалися, що Вселенський Патріарх рішуче налаштований, особливо після заяв, які були на святі Хрещення Київської Русі, що кінцева мета для Вселенського Патріарха – проголошення автокефалії Церкви в Україні. Але вони сподіваються на дві речі: якщо можливо – затягнути справу з Томосом до виборів в Україні, маючи надію, що на виборах переможуть сили, явно і таємно пов'язані з Москвою, і ці сили перешкоджають наданню Томосу.

А якщо не затягнуть надання Томосу і це станеться цього року, то зберегти за собою якомога більше майна, щоби після очікуваної ними перемоги – закріпитися і повести наступ проти Української Церкви.

Ось тому ці сили – і церковні, і світські – кричать про «кровопролиття», про «захоплення» – щоб затягнути час і вплинути на рішучість тих, від кого залежить Томос.

А ми віримо, що Україна є і буде. А раз Україна є і буде, то час працює на нас. Ми 25 років боролися за визнання, за Томос – і ось час прийшов. І тепер навіть вороги ідеї автокефалії визнають, що Томос – неминучий. А коли ми розпочинали цей шлях – то мало хто поділяв наші переконання.

Те саме можно сказати про Лаври. Вони будуть українськими, а не осередками «руського міра». Коли – не знаю, Бог знає. Можливо через кілька місяців після Томосу, а можливо через кілька років. Для нас це не має принципового значення – бо ми віримо, що справа Української Церкви є правдивою, а раз на нашому боці правда, то Бог нам допоможе здійснити її. Здійснити мирно і добровільно, без всякого насилля. Ніхто не піде «захоплювати Лавру», як лякають в МП! Більше того – ми за ці понад чотири роки не раз самі заявляли, що заклики «йти на Лавру» – це провокація, яка грає на користь Кремля. І коли люди з Майдану в лютому 2014 р. через обурення проти підтримки, яку Лавра надавала так званим «тітушкам» і Януковичу, пішли до Лаври, то саме наші єпископи і священники, з Київського Патріархату, умовили людей не входити на територію Лаври. Чому в МП зараз про це не згадують? Бо їм це не вигідно, це руйнує той образ кровожерний, який вони створюють для Київського Патріархату в світі, перед Помісними Церквами. Але це є правда: ми на ділі показали, що самі проти насильства у питанні Лаври і тих, хто хоче чинити насильство нібито на користь Української Церкви, – ми викриваємо і засуджуємо. На завершення хочу навести приклад, який доводить, як діє Бог в історії. Згадайте, яка міцна була Комуністична партія в Радянському Союзі, яку мала

владу, які спецслужби, як впливала на народ. І як за три дні в серпні 1991 р. вся ця могутня сила розпалася. Коли Єльцин, а потім Кравчук, видали укази про заборону КПРС, то ніхто не вийшов її захищати. Комуністи розбіглися, будівлі опечатали. І все відбулося цілком мирно. І хоча потім Компартия в Україні відродилася, і мала силу, але з плином часу її втратила, і в решті-решт її заборонили – через злочинну ідеологію більшовизму, від якого постраждали мільйони українців та інших народів. Отак зникла Компартия – як свого часу зникла російська монархія, яка століттями залізною рукою пригноблювала численні народи. Отак і влада Московського Патріархату зникне після Томосу – без насильства, без примусу. Найбільш віддані прихильники МП залишаться, як залишилися після 1991 р. і дотепер є комуністи. Але впливати на суспільство вони вже не будуть. Лише потрібно робити свою справу, мирно утверджувати Українську Церкву зараз – а Бог допоможе, і все спокійно відбудеться в угодний Йому час.

Прес-центр Київської Патріархії

“Актуально”

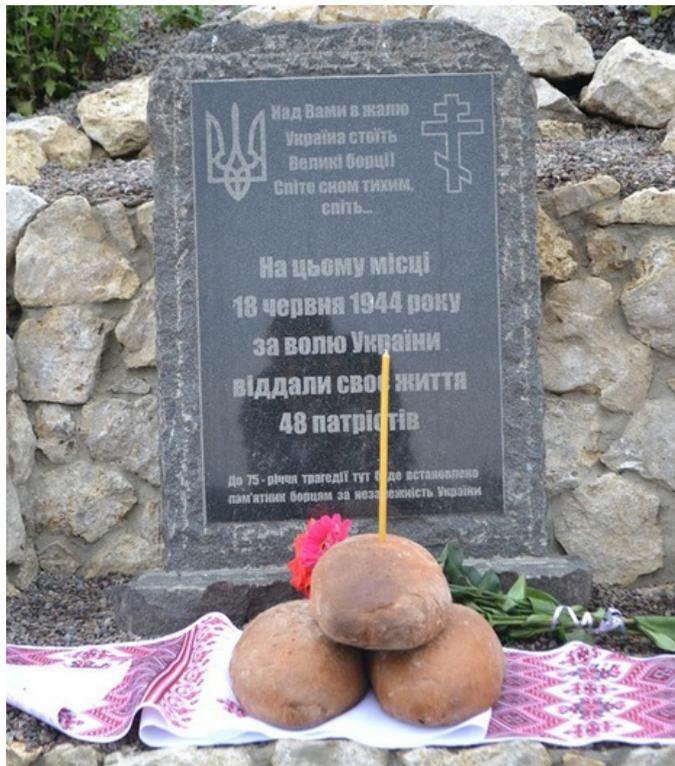
Архієпископ Нестор освятив каплицю і символічну могилу воїнів УПА

Нещодавно, 9 вересня, в урочищі Зімно неподалік села Бодаки Збараського району на Тернопільщині вшанували пам'ять борців за Україну. На місці, де 74 роки тому відбувся останній бій 48-х героїв з Бодаків, Лоз та інших сіл Вишнівеччини, освятили каплицю і відновлену символічну могилу воїнів УПА.

Богослужіння звершив архієпископ Тернопільський і Кременецький Нестор, у співслужінні численого духовенства. Також було відслужено панахиду за упокій душ полеглих за волю України.

У пам'ятних урочистостях взяли участь представники влади, жителі навколишніх сіл, представники громадськості з усієї області.

Звертаючись до присутніх архієпископ Нестор зазначив, що споруджена на місці загибелі патріотів каплиця має стати місцем молитви за упокій душ борців за волю України.

З листів в редакцію

Дякую родині Сухоніс за чудові подарунки для нашого військового храму з нагоди престольного свята на честь св. прав. Петра Калнишевського.

Бережи вас Господь на Многії Літа!!!

Благочинний Нікополя та району УПЦ Київського Патріархату - ієромонах Меркурій (Скороход)

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів
CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000